

Arrest

nr. 229 807 van 5 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25 / 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 maart 2019 dient de verzoeker voor de achtste maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn zus, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 20 juni 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden beslissing, die op 24 juni 2019 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.03.2019 werd ingediend door:

Naam: S.

Voor naam: K.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) KUURNE

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.03.2019 voor de achtste maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn zus S. I., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (CR3928690) op naam van betrokkene, afgeleverd op 26.12.2016 te Antwerpen*
- kopie bankkaart BPost op naam van betrokkene en de referentiepersoon met bijbehorende print screen waaruit blijkt dat betrokkene werd bijgevoegd als mandataris op de postrekening van de referentiepersoon*
- ‘attestation de non-imposition a la TH-TSC’ n°14864/2017 dd. 03.10.2017*
- ‘attestation de charge de famille’ n° 276/2018 dd. 12.09.2018*
- schrijven Departement Werk & Sociale Economie dd. 13.08.2015, 23.03.2017 en 09.04.2018 waaruit blijkt dat betrokkene in het bezit was/is van een arbeidskaart C, geldig van 13.08.2015 tot en met 12.08.2016 / 23.03.2017 tot en met 22.03.2018 / geldig van 09.04.2018 tot en met 08.04.2019.*

Deze stukken werden reeds voorgelegd in het kader van één of meerdere van de voorgaande aanvragen gezinshereniging.

In het kader van de huidige aanvraag werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- brief GDF-SUEZ dd. 20.03.2014 op naam van betrokkene met vermelding van het adres (...) 2140 Borgerhout (de referentiepersoon was nooit woonachtig op dit adres); brief Inburgering West-Vlaanderen dd. 17.08.2016 op naam van betrokkene met vermelding van het adres (...) te 8520 Kuurne (de referentiepersoon is woonachtig op dit adres sedert 02.05.2013)*

- storting vanwege de referentiepersoon aan een derde ten voordele van betrokkene dd. 04.12.2014: deze storting heeft betrekking op de situatie in België, en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- 'attestation administrative' n°57 dd. 26.02.2019 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene tot voor zijn vertrek uit Marokko in 2009 samen met zijn ouders en broers/zussen woonachtig was op het adres D. M. C. B.: echter, zoals reeds werd gemotiveerd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging, is de vaststelling dat betrokkenen en de referentiepersoon als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Deze aanvullende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de voorgaande bijlagen 20 dd. 30.11.2015, 20.06.2016, 31.01.2017, 26.02.2018, 31.08.2018 en 08.03.2019. Er kan dienstig naar deze beslissingen verwezen worden.

Tevens, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de periode september 2015 - begin april 2019 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikte.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 47/3, §2 en 74/1 (lees: 47/1) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht "doordat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat dat niet aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 47/1 Vw zou zijn voldaan."

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

Artikel 47/1, 2° Vw. stelt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Art. 47/3. § 2 Vw. stelt:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

2.

Dat verzoeker en I. S. broer en zus zijn, staat niet ter discussie, en werd door de verwerende partij reeds erkend en haar beslissingen (stuk 2).

Overeenkomstig artikel 47/1, 2° Vw. dient verzoeker om als "ander familielid van een burger van de Unie" te worden beschouwd, te bewijzen dat hij in het land van herkomst, zijnde Marokko, ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van zijn zus.

*Verzoeker legt deze bewijzen voor. Dit wordt ook door de verwerende partij bevestigd:
"attestation administratieve n° 57 dd. 26.02.2019 waarin de lokale marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene tot voor zijn vertrek uit Marokko in 2009 samen met zijn ouders en broers/zussen woonachtig was op het adres D. M. C. B." (stuk1)*

Dat verzoeker in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn zus, staat niet ter discussie.

*De verwerende partij stelt evenwel in de bestreden beslissing:
"zoals reeds werd gemotiveerd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging is de vaststelling dat betrokkene en de referentiepersoon als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden"*

Het ontgaat verzoeker wat dan wel zou moeten aangetoond worden.

Het wetsartikel stelt uitdrukkelijk: de familieleden die in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de burger van de unie.

Vervolgens toont verzoeker aan dat hij een familielid is die in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de unie.

Vervolgens bevestigt de verwerende partij dat verzoeker inderdaad de nodige attesten voorlegt waaruit blijkt dat hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de unie.

En vervolgens stelt de verwerende partij dat dit niet is wat verzoeker zou moeten aantonen...

*Om te eindigen met:
"Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie".*

Deze motivering schendt voormelde bepalingen nadrukkelijk.

Verzoeker dient in het land van herkomst deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, en verzoeker legt hier het bewijs van voor.

*3.
Daarnaast dient verzoeker overeenkomstig artikel 47/3 § 2 Vw. te bewijzen dat hij deel uitmaakt van het gezin van de burger van de unie.*

Verzoeker woonde niet enkel in Marokko samen met zijn zus, wat wordt bewezen met de documenten uitgaande van het land van herkomst. Verzoeker woonde vervolgens ook bij zijn zus in Nederland, en thans ook in België.

Dit kan met elk passend middel worden bewezen, en dit wordt ook gedaan.

Dat verzoeker en zijn zus in Nederland samenwoonden, blijkt uit de afschriften uit de basisregistratie personen Nederland.

Zo blijkt ook in België dat verzoeker in 2011 de lessen Nederlands voor Anderstaligen heeft gevolgd in het Centrum voor Volwassenonderwijs te Waregem. Het attest d.d. 24.03.2011 van het Centrum voor Volwassenonderwijs stelt dat verzoeker woonachtig was te 8540 Deerlijk (...). Dit betreft inderdaad hetzelfde adres van zijn zus.

Zo blijkt dat ook later, in 2016, het attest van inburgering van 17.08.2016 vermeldt dat verzoeker woont te 8520 Kuurne, (...), hetgeen eveneens op dat moment het adres is van zijn zus.

Verder heeft verzoeker doorheen de jaren attesten van immatriculatie ontvangen, telkens wonende bij zijn zus.

Tot slot stelt zelfs de bestreden beslissing dat verzoeker verblijft te 8520 Kuurne (...), zijnde bij zijn zus. En daar werd verzoeker inderdaad ook aangetroffen toen verzoeker werd opgepakt en overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge.

Alle bewijzen behoren in het administratief dossier te zitten, en worden als zodanig ook niet betwist door de verwerende partij.

Ten overvloede kan bovendien nog worden gewezen op het attest dat verzoeker ook financieel ten laste is van zijn zus. De verwerende partij stelt dienaangaande dat verzoeker enige tijd heeft gewerkt. Het is correct dat verzoeker enige tijd heeft gewerkt. (Ook uit de tewerkstelling van verzoeker blijkt al dat verzoeker al die tijd bij zijn zus woonde). Verzoeker werkte inderdaad gedurende de tijd dat hij over een arbeidskaart beschikte. Thans werd omwille van de afwijzing van de aanvraag tot gezinshereniging de arbeidskaart afgenomen, waardoor verzoeker inderdaad volledig ten laste is van zijn zus.

4.

Er kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststellingen:

- *Dat verzoeker de broer is van zijn zus, zijnde Unieburger in België*
- *Dat verzoeker steeds een gezin heeft gevormd met zijn zus, reeds in Marokko, daarna in Nederland, vervolgens in België*

De beslissing die stelt dat verzoeker niet zou aantonen dat hij aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° zou voldoen, schendt aldus de voormelde bepalingen.

Het middel is ernstig en gegrond.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Op 18 maart 2019 diende de verzoeker (reeds voor de achtste maal) een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn zus in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Door middel van de thans bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd.

Het *in casu* toepasselijke artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële

steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel

uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In het voorliggende geval heeft de gemachtigde geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoeker niet voldoende reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn zus of deel uitmaakte van het gezin van zijn zus, zodat de verzoeker niet aantoonde dat hij voldoet aan de door artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht te krijgen op basis van gezinshereniging.

Met betrekking tot het deel uitmaken van het gezin van zijn zus, de referentiepersoon, voert de verzoeker aan dat hij hiervan wel degelijk bewijzen heeft voorgelegd. De verzoeker meent dat de gemachtigde heeft bevestigd dat hij de nodige attesten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, om vervolgens te stellen dat dit niet is wat moet worden aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt echter geenszins gesteld dat de verzoeker de nodige bewijzen heeft voorgelegd inzake het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon. Wel wordt als volgt gemotiveerd:

“attestation administrative” n°57 dd. 26.02.2019 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene tot voor zijn vertrek uit Marokko in 2009 samen met zijn ouders en broers/zussen woonachtig was op het adres D. M. C. B.: echter, zoals reeds werd gemotiveerd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging, is de vaststelling dat betrokkenen en de referentiepersoon als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.”

De gemachtigde heeft dan ook op duidelijke wijze gemotiveerd dat het niet volstaat dat de verzoeker aantoonde dat hij in het land van herkomst, Marokko, tot voor zijn vertrek samen met zijn ouders en broers/zussen woonachtig was op hetzelfde adres aangezien in het kader van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet niet moet worden aangetoond dat de betrokkene en de referentiepersoon als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van de ouders.

De Raad herinnert er in dit kader aan dat artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet moet worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet heeft met andere woorden tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de voormelde conclusie van advocaat-generaal Y. BOT, nrs. 86 en 90).

Het Hof stelde in het voormelde arrest *Rahman* verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven

definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Ook oordeelt het Hof in het voormelde arrest het volgende:

“37 In dit verband zij eraan herinnerd dat, zoals in het antwoord op de eerste en de tweede vraag is uiteengezet, de lidstaten over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikken wat de omstandigheden betreft die in aanmerking moeten worden genomen bij het onderzoek van de aanvragen tot binnenkomst en tot verblijf die zijn ingediend door de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde familieleden van een burger van de Unie.

38 Zoals de advocaat-generaal in punt 105 van zijn conclusie heeft opgemerkt, mogen de lidstaten in het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge in hun wetgeving bijzondere voorwaarden stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, met name om te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland.

39 Zoals in punt 24 van onderhavig arrest is uiteengezet, moeten deze voorwaarden evenwel verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38, en mogen zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.”

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet om te oordelen dat het gegeven dat de verzoeker en zijn zus deel hebben uitgemaakt van hetzelfde gezin, met name dat van hun ouders in Marokko, niet is wat moet worden aangetoond om aannemelijk te maken dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde dat de verzoeker in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn zus. Uit het samenwonen als broers en zussen in de ouderlijke woning blijkt immers slechts een relatie van afhankelijkheid ten aanzien van de ouders, maar niet ten aanzien van elkaar.

De verzoeker betoogt voorts dat hij ook aangetoond heeft dat hij met zijn zus samenwoonde in Nederland en vervolgens in België. Met betrekking tot de samenwoning in Nederland stelt de verzoeker dat deze samenwoning blijkt uit de afschriften van de ‘basisregistratie personen Nederland’.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker bij de thans voorliggende aanvraag, die de achtste consecutieve aanvraag betreft, geen afschriften heeft bijgevoegd van de basisregistratie personen in Nederland. Deze afschriften werden bij de zevende aanvraag voorgelegd en de gemachtigde heeft deze in rekening genomen bij zijn beoordeling van deze zevende aanvraag in de beslissing van 8 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing is definitief in het rechtsverkeer aanwezig aangezien de verzoeker er binnen de wettelijke beroepstermijnen geen beroep tegen heeft ingediend bij de Raad. De kritiek inzake de beoordeling van de voormelde afschriften kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de thans bestreden beslissing. Minstens moet worden opgemerkt dat van de gemachtigde niet kan worden verwacht dat hij bij het onderzoek van verzoekers achtste verblijfsaanvraag stukken onderzoekt die de verzoeker niet bij deze aanvraag zelf heeft voorgelegd.

De verzoeker gaat verder in op de documenten die hij heeft voorgelegd waarin hetzelfde adres als het adres van zijn zus wordt vermeld. Hij wijst er tevens op dat hij door de jaren heen attesten van immatriculatie heeft ontvangen, telkens wonende bij zijn zus. Tevens zou in de bestreden beslissing zelf worden gesteld dat de verzoeker op hetzelfde adres van zijn zus verblijft, alwaar hij ook werd opgepakt en vanwaar hij werd overgebracht naar het gesloten centrum. De Raad merkt evenwel op dat de verzoeker ter zake enkel verwijst naar adressen in België. Bewijzen van een samenwonen in België zijn echter niet relevant aangezien in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet op duidelijke wijze wordt bepaald dat de betrokken vreemdeling “in het land van herkomst” diende deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Uit de bewoordingen van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, gelezen in het licht van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn (zie *supra*), kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “*fait accompli*”-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze

burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verweerder in dat geval “*het land van herkomst*” zou dienen gelijk te stellen met “*het gastland*”.

Ook waar de verzoeker stelt dat hij enkel heeft gewerkt gedurende de tijd dat hij over een arbeidskaart beschikte en dat thans omwille van de afwijzing van zijn verblijfsaanvraag deze arbeidskaart wordt afgenomen zodat hij opnieuw volledig ten laste is van zijn zus, kan het betoog geen afbreuk doen aan het besluit dat niet blijkt “*dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie (...) en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging*” zodat de verzoeker niet aantoonbaar te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Ook de situatie van het ‘ten laste’ zijn van de Unieburger dient overeenkomstig artikel 47/1, 2° immers reeds te bestaan van in het land van herkomst. De gemachtigde geeft in de bestreden beslissing dan ook op goede gronden aan dat de voorgelegde bewijzen van financiële afhankelijkheid (een storting) betrekking hebben op de situatie in België en dat deze situatie niet relevant is in het kader van de huidige aanvraag tot gezinshereniging.

De Raad merkt bovendien op dat de gemachtigde inzake verzoekers tewerkstelling enkel het volgende heeft gesteld: “*Tevens, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de periode september 2015 - begin april 2019 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikte.*” Deze motivering is ten overvloede gegeven en de verzoeker doet het verkeerdelijk uitschijnen alsof dit motief zou zijn gehanteerd als antwoord op “*het attest dat verzoeker ook financieel ten laste is van zijn zus*”.

De verzoeker heeft dan ook niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld omtrent de voorgelegde attesten en documenten. De verzoeker heeft op de overige motieven van de bestreden beslissing geen enkele concrete kritiek naar voor gebracht. Door het louter niet eens te zijn met de bestreden beslissing en de eigen overtuiging naar voor te schuiven dat wel het bewijs werd geleverd dat de verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn zus, kan de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet onderuit halen. Met deze loutere eigen overtuiging toont de verzoeker immers geenszins aan dat de concrete beoordeling van de voorgelegde elementen, een beoordeling die duidelijk uit de bestreden akte naar voor komt, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

De vaststellingen van de gemachtigde volstaan in rechte en in feite om te besluiten dat de verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te genieten als een “*ander familielid*” van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat het betoog van de verzoeker niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE